

terrorismen

Terroristrättegången inleddes i Stockholm i början på augusti. Ett antal utländska medborgare, däribland ligans ledare, västtysken Norbert Kröcher, är dock inte åtalade. Med stöd av bestämmelser i utlänningslagen har de redan utvisats från Sverige.

Tidningen Vi har i samband med rättegången intervjuat bl a den norske fredspristagaren Johan Galtung samt Kröcher. Vad de har att säga är högst anmärkningsvärt.

Galtung tror att bättre resurser till ordningsmakten bara skulle förvärra situationen, och att den västtyska regeringen "måste öppna en dialog med terrorgrupperna". Kröcher hävdar att han borde ha fått politisk asyl i Sverige, eftersom han skulle vara utsatt för förföljelse i sitt hemland. Han menar också att han borde blivit behandlad som krigsfånge, då Västtyskland skulle befinna sig i krig med en icke obetydlig del av befolkningen. Själv anser han sig inte vara terrorist utan tvärtom en som kämpar mot terrorn.

I ett demokratiskt samhälle kan alla som begagnar sig av fredliga metoder komma till tals. Där begås inte brott därför att det finns poliser. Ordningsmakten har i stället tillkommit för att kriminalitet förekommer. Om fler poliser leder till mer terrorism – som Galtung tycks tro – borde också färre poliser medföra mindre terrorism. Avskaffa alltså terrorismen genom att ta bort alla poliser! Enkelt, min käre Watson.

Enligt Galtung borde det bli lättare att komma till tals med myndigheterna för dem som begår kidnapping och mord – småtjuvar göra sig icke besvär. Frågan är om denna meritvärdering är invändningsfri.

Terrorism blir inte mer aptitlig för att den

sveps in i sockervadd. Lika litet har rättssamhället någonting att vinna på att de politiska motiven tystas ner. Enligt förundersökningarna är en del av de åtalade marxistleninister, KFML (r)are eller kommunister i största allmänhet. Organisationerna på den yttersta vänsterkanten är åtskilliga, men de flesta har ett gemensamt. De tillhör vad man kanske kan kalla den revolutionära vänstern. De åtalades skolning i kommunismens kanoniska skrifter varierar – hos en del förefaller tankeordan i det närmaste total. Hos andra verkar den revolutionära glöden vara uppblandad med en betydande portion gåsleverradikalism. Ligaledaren Kröcher och hans väninna tycks ha använt bytet från ett bankrån till en rekreationstripp till Sydeuropa, varvid förmodligen solidariteten med de förtryckta lades i en ishink.

Det finns en tendens att släta över vänstervåldet genom att åberopa någon sorts idealism. Resonemanget är farligt. Skillnaderna mellan olika sorters politisk extremism överdrivs ofta. Är det inte symptomatiskt att judedeföljelser i dag förekommer i Sovjetunionen? Är det inte symptomatiskt att män-

niskor i det kommunistiska paradiset kan drivas till så desperata handlingar som flygkapning – enkom för att slippa ut ut landet? Är det inte symptomatiskt att människor i kommuniststater kan hamna på mentalsjukhus för sina politiska åsikters skull?

Varje politisk rörelse som lyckas vinna inflytande torde ha åtminstone någon form av idealism inbakad. Det gör inte det politiska våldet mera godtagbart. För att demokratin skall bestå och vidareutvecklas är det nödvändigt med ett otvetydigt avståndstagande från all terrorism, den må sedan komma från utlänningsfientliga raggare eller från förvirrade extremistgrupper.

Den politiska terrorn söker sig ständigt nya vägar. Metoderna blir allt mera desperata. Våldet har alltid kunnat attrahera vissa vilsna existenser utanför det demokratiska samhällets värdegemenskap. Ofta är de ömkansvärda.

Men terror skall kallas för terror och kommunistiskt våld för kommunistiskt våld. Orden skall inte vara till för att dölja verkligheten.

Matti Häggström